

11 Ağustos 1950, No 32 (92)'de yayınlanan
Kalıcı Barış İçin, Halk Demokrasisi İçin'den

Halk Cephesi ve Halk Demokrasisi

ABD Komünist Partisi Başkanı
William Z. Foster

Bizim Patinin ve liderlerinin Foley Meydanı duruşması döneminde Amerika Birleşik Devletleri Hükümetini güç ve şiddet kullanarak devirmek için komplo yapmayı öğretmek ve savunmak suçuyla karşılaştık. Bu yanlış suçlamaya karşı uygun cevap vermek için, sadece Marksizm-Leninizmin bir sürü genel prensiplerini geliştirmek ve Partimizin tarihini özetlemek gerekmez, fakat aynı zamanda bu ve diğer ülkelerde sosyalizm için mücadelenin temel çizgisini de belirtmemiz gerekmektedir. Savunmasında, ki aslında kapitalizme bir saldırı idi, Partimiz doğru Marksist-Leninist çizgiyi geliştirdi. Belirli bir biçimde, sınıf mücadelesindeki şiddet için sorumluluğu ait olduğu yere yerleştirdik, kapitalist sınıf ve hükümetinin omuzlarına.

Mahkemeye sunulan materyaller arasında benim “Komünist Parti ve Suçlanan Liderlerinin Savunusunda” başlıklı broşürüm vardı. Duruşmada Parti politikası olarak Ulusal Komite tarafından oybirliği ile desteklendi. Bu broşürde, savunmanın zorunlu ihtiyaçlarını karşılamada, genel Komünist politikasıyla uğraşma yanında, Komünist Enternasyonalin 1935'deki Yedinci Kongresinden beri dünya Komünist politikasıyla birleşik cephe politikasını hem teorik ve hem de pratik anlamda özetlemeyi ben üstlendim. Bunu yaparken, savaş öncesi yılların anti-faşist halk cephe polkasını, savaş yıllarının ulusal birlik politikasını ve savaş sonrası yıllarının anti-emperyalist halk cephesi politikası ve Halk Demokrasisi politikalarını analiz ettim.

Dolayısıyla Broşür teori ve taktiklerin çok büyük bir alanını kapsar. Dünya mücadelesinin can alıcı son 15 yılını kapsayan tüm karmaşıklık labirentiyle uğraştı. Görevi daha zorlaştırmak için, üstünden geçilen bölgelerin bir çoğu yenidir. Esas olarak, broşürde geliştirilen temel analiz doğrudur. Ancak doğal olarak, konunun özet şekilde ele alınması yanında genişlik, karışıklık ve yeniliği açısından, belli hatalar ve eksiklikler içine sızmış olabilir ve olmuştur. Şüphesiz, hepimizin bildiği gibi, Avrupa Komünist Liderlerin bir çoğu da öncülük ettikleri bu genel deneyimin çeşitli parçalarının analizinde hatalar yaptılar. Benim görüşüme göre broşürümün en ciddi eksikliği son bölümdeki Amerikan Komünist Partisi politikasıyla ilgili yaklaşım, halk cephesi taktiği ve yeni Halk Demokrasisi Devletleriyle ilgili olarak bir sürü önemli önermelerin, kendi içlerinde esasında doğruyken, çok kısa ve açık olmayan ve uygunsuz detaylandırılmasıdır. Bu onları yanlış anlaşılma ve çarpıtılmaya açık bırakır ve tarafımızdan tüm konuların etkilerinin tam doğru ele alınmasını gerekli kılar. Bu bizim için hayli hayli gereklidir, Ulusal Komitenin 1950'deki toplantısında yoldaş Dennis'in doğru olarak işaret ettiği gibi, parti içinde, duruşmada partinin doğru çizgisini yanlış anlamak veya çarpıtmak eğilimleri oldu. Bundan dolayı, bu makaleyi, özellikle broşürümde duruşma sürecinde ele alınan bir dizi sorunu açıklamak ve detaylandırmak özel gayesiyle yazıyorum.

Faşizmin Anlamı

Komintern'in 1935'deki Yedinci Kongresinde, Yoldaş Dimitrov, halihazırda etkili olan Sosyal-Demokratların faşizmin “orta sınıfın bir ayaklanması” saçmalığını bir kenara süpürerek, “finans kapitalin en gerici, en şovenist ve en emperyalist kesimlerinin açık, terörist diktatörlüğü” diye faşizmi doğru olarak karakterize etti. Dimitrov aynı zamanda faşizm “kapitalist sistemin gerilemesi neticesi Ortaya çıkar” diye belirtti. Kapitalizmin genel krizi derinleştikçe, tekelci kapitalin, işçi sınıfının zaferini çaresizce engelleme girişiminde, faşizme giden yol kaçınılmaz yolu olur. Bu çalışmalarımızda iyice akılda tutmamız gereken bir gerçektir. Belli ki, teorik nedenlerle değilse bile, pratik nedenlerle kendi sosyal sistemlerinin ölüm krizinde olduğunun farkına varan büyük

kapitalistler sistemleri parçalanırken boş durmak niyetinde değildirler. Faşizm, bundan dolayı, iç savaş ve dünya savaşı politikaları doğrultusunda demokrasi ve sosyalizmi yok etme örgütlü girişimiyle, finans kapitalin kapitalizmin genel krizinin üstesinden gelme ve aynı zamanda kendisi için dünya uluslarının egemenliğini (kesinlikle, Wall Street) tümüyle ele geçirme çabasıdır.

Faşizmin kapitalizmin genel krizinin ilk başlangıcı içinde belirli kökleri vardır. Bu kökler Rusya Devrimini başlangıcında acımasızca ezme girişimi çabalarında ve aynı zamanda Merkezi Avrupa'daki işçilerin I. Dünya Savaşı öncesi devrimci mücadelelerini ezmede açıkça görülebilir. Faşizm yönetim biçimi olarak, ancak ilk, 1992'de Musolini'nin İtalya'ya el koymasıyla oluşturuldu. Neticede 1933'de, Hitlerin büyük dünya ekonomik krizi döneminde Almanya'yı gaspıyla dünya çapında bir tehdit haline geldi. Bu genel dönem esnasında Fransız, Büyük Britanya, Birleşik Devletler ve diğer kapitalist ülkelerin büyük kapitalistleri de faşist düşüncelerden etkilendiler. Bundan dolayı faşizm özel sebeplerle ilk, sadece Axis ülkelerinde gücü elde etmiş olmasına rağmen, hiçbir şekilde basitçe Alman-İtalyan-Japon olgusu değildi.

Dünyanın büyük kapitalistlerinin kapitalizmin derinleşen krizi ve büyüyen sosyalizm karşısındaki genel eğilimini temsil ediyordu. Axis kapitalist ülkelerdeki büyük finans kapitalistleri, SSCB'ne karşı topyekün saldırı sayesinde başlatılan, kendilerinin hakim olduğu, bir çeşit faşist dünya düşlüyorlardı. Fakat halkların demokratik direnişi, Sovyetler Birliğinin gücü ve büyük kapitalist güçler arasındaki şiddetli çelişkiler, Mihver güçleri tarafından dünya demokrasisi ve sosyalizmin yıkıntıları üzerine faşist bir dünya inşa etme düşüncelerini gerçekleştirmelerini engelledi. Tecrübeler göstermiştir ki faşizm, emperyalist antagonizmayı yok edeceğine keskinleştirir. Bundan dolayı, bütün bunlardan anlamamız gereken en temel şeylerden biri savaş ve faşizme doğru gidiş büyük burjuvalar arasında geçici bir olgu değildi ve değildir. Tam tersine onların (özellikle Amerikan emperyalizmi için) temel yönelimidir, onların kapitalizmin genel krizinin üstesinden gelme çabalarıdır. Bu, Wall Street'in saldırgan önderliği altında tüm ülkelerin tekeli kapitalistlerinin neden her yerde, II Dünya Savaşı sırasında parçalanan faşist grupları ve hareketleri yeniden örgütlemeye çabalamakla meşgul olduklarını açıklar. Faşizm savaşta yenilmişti, ancak emperyalist ülkelerin burjuvalarının faşizme doğru eğilimi devam etmektedir. Hala kinle doludur. Faşizm tehlikesini küçümsemek gerçekten de öldürücü hata olurdu.

Faşizm hakkında anlamamız gereken diğer önemli şeylerden biri de, ne kadar da imkansız olsa da, kapitalizmin derinleşen genel krizi karşısında kendi sosyal sistemlerini korumak için tekeli kapitalistlere son derece bilinçli karşı devrimci bakış açısı verdiğidir. Yedinci Kongrede Dimitrov bu genel hususta şunları söyledi: "yöneten burjuvazi, emekçilere karşı olağanüstü yıkıcı tedbirler tesis etmek gayesiyle, emperyalist yağma savaşı hazırlığıyla, Sovyetler Birliğine saldırıyla, Çin'i köleleştirip ve bölmeye, ve, tüm bu araçlarla devrimi engelleme amacıyla faşizmden daha fazla medet umar ."

Kapitalizmin genel krizinin gelişmesi öncesi, Bir tarafta sonuç olarak yükselen Sosyalizm, ve diğer tarafta kapitalist kurumların daha üst seviyede çürümesi, kapitalistler ve onların teorisyenleri kendi sistemlerine keskin bir tehlikeyle yüzleşmediler. Fakat kapitalizmin genel krizinin gelişmesi ve dünya sosyalizminin meydan okuması tekeli kapitalistleri sert bir şekilde salladı. Kendi sistemlerinin tehlikede olduğunu şokla farkettiler. Onların bir faşist perspektifi bilinçli kabul ettikleri oranda, istedikleri kadar bu bakış açısını maskeleyeseler de, kitlesel muhalefeti önlemek içindir. Bu, şüphesiz, bu gibi bir kaotik kapitalist sisteme kesin bir perspektif sağlamaz. Ne de emperyalist güçler arasında en ağır çatışmayı engeller; aslında faşizm bu çatışmaları şiddetlendirir. Bu faşizme giden bilinçli politika kötülük ve tehlikeyi iki katına çıkarır ve bunu her zaman açıkça akıldaki tutulmalıyız.

Anti Faşist, anti-savaş hareketi

Faşist yönetim hayat standartlarına, geleneksel özgürlüklere, demokratik örgütlere, ulusal bağımsızlığa ve hatta dünyanın çeşitli halklarının hayatlarına karşı acımasız saldırıdır. Savaş öncesi yıllarda gelişmesi, bundan dolayı, kaçınılmaz olarak demokratik direnişin çok geniş ve militan kitle hareketine yolaçtı. Bu geniş hareket işçiler, köylüler, siyahlar, aydınlar ve küçük iş adamlarını kapsama içine aldı; aynı zamanda Katolikler, Sosyal-Demokratlar, Liberaller, Komünistler ve partisiz unsurlar -bir dizi demokratik güçler- arasındaki ideolojik farklılıklar üzerine büyük ölçüde köprü oldu. Daha önce hiçbir zaman bu demokratik katman ve gruplar bu denli birleşmemişti. Onlar, bu yeni sosyal salgına, faşizme direnmek ve onu yenmek -bu terörist idare şeklinin kurumsallaşmasını ve dünyayı savaşa sokmasını önlemek- için kararlılıkla canlandılar.

Bu büyük, savaş öncesi anti-faşist, savaş karşıtı hareketin iki temel karakteri belirtilmelidir. Birincisi, içinde büyük ölçüde bir savunma unsuru vardı. Yani, değer verdikleri demokratik özgürlükleri ve örgütleri faşizmin vahşice saldırılarından korumaya yöneltilmiştir; fakat aynı zamanda bu hareket karşı saldırı için büyük potansiyel taşımaktaydı, o potansiyel ki, savaşta ve savaş sonrası dönemlerde, demokratik halklar için büyük zaferler kazanmalarına yol açtı. Anti-faşist, savaş karşıtı hareketin ikinci temel karakteristiği onun muazzam siyasi genişliği idi. Belirtildiği gibi, halkın cephe politikası ortak faşist düşmana karşı değişik orta sınıf güçler yanında değişik ideolojik gruplardan işçiler için, omuz omuza durmak için, bir sürü zorluğa rağmen, mevcut olanakları kullandı.

Bu genel konuda, bizim şimdi akılda tutmamız gereken en önemli şey eğer savaş ve faşizm mevcut dünya şartlarında bir tehlike ise, ve kesinlikle öyledirler, o yüzden halklar da barış ve faşizme karşı mücadele için geniş birleşik bir cephe geliştirmelidir. Savaş sırasında faşizmin ezici yenilgisiyle, ayrıca savaş sonrası dönemde demokratik gelişmeler ışığında, faşist tehlikenin artık olmadığını hissetmek ve bundan dolayı anti-faşist, savaş karşıtı geniş halk cephesine ihtiyacın kalktığı eğilimi vardı. İki temel güç bu büyük yarılgıdan yararlandı ve avantaj sağladı. Birincisi, dünya fethi için Amerikan emperyalizmi, herşeyden önce savaşı kazanan demokratik güçlerin geniş anti-faşist koalisyonunu parçalaması gerekti. İkincisi, kapitalizmin sadık hizmetkarları Sağ Sosyal Demokratlar, işçi sınıfının yaygın devrimci ruhuna karşı mücadele etmek için bu parçalama politikasını yerine getirdiler. Böylece bu iki güç, tabi ki Vatikan'ın yardımıyla, kapitalist dünyadaki sendikal hareketi de dahil, anti-faşist koalisyonu kasıtlı olarak böldüler ve "üçüncü güç" diye bilinen hareketi yarattılar. Bu hareket, sonradan açıkça görüldüğü gibi, Amerikan emperyalizminin yedeğinden ve aşırı gericiğe ve faşizme yolu döşeyenden başkası değildir. Ancak bu "üçüncü güç", Amerika Birleşik Devletleri ve diğer kapitalist hükümetler, Vatikan ve Sağ Sosyal-Demokrasi tarafından destekleniyor olsa da ve aynı zamanda birçok işçi emperyalist illüzyonlara kapılmış ve anti- Sovyet Kızıl tuzağına yakalanmış olsa da - yine de sadece geçici karakterde olabilir. Dünyada şimdi hızla gelişmekte olan yeni savaş ve faşizm tehlikesinin büyümesi Sosyal Demokrat ve diğer gerici liderliklerin kontrolü altındaki bu demokratik kitlelerin, otomatik olarak gerçekleşek olmasa da, "üçüncü güç"ten tüm yönleriyle kopmayı ve özü itibarıyla halkın cephe çizgisi boyunca sağlam anti-faşist, savaş karşıtı hareketi geliştirmek için sol güçlerle birleşmesi sonucunu vermelidir. Aslında "üçüncü güç"ün çatladığının güçlü işaretleri vardır. Bu işaretler Fransa ve Belçika'daki yakında olmuş grevlerde, Katolik, Sosyalist ve Komünist işçiler "üçüncü güç" hükümetlerine ve sosyal demokrasi ve Vatikan liderlerine karşı omuz omuza durdukları zaman görülmüştür. Bundan çıkan en önemli ders şudur;, bugünkü yeni dünya durumunda bu sloganın ana içeriği enti-emperyalist ve anti-savaş olsa da halk cephesi için şiarı hala geçerlidir ve onun mümkün olan bir sürü şekil ve biçimlerini şiarlaştırmakta çok esnek olmalıyız.

Halk Cephesi Siyaseti

Komünist Enternasyonalin, 1935'deki Yedinci Kongresinde, Stalin ve Dimitrov liderliğinde, Nazi Almanya'nın neden olduğu yeni dünya durumunun önemini kavrayarak ve faşizm ve savaş

tehlikesine karşı savaşmak için halk cephesi siyasetini geliştirmesi teorik ve pratik açıdan çok büyük bir siyasal başarıydı.

Esarete ve yeni bir dünya savaşına karşı birlikte bir mücadele için tüm demokratik katmanların hareketlendirilmesi önerisi siyaset ve eylemde önemli belli değişiklikleri içerir. Bu değişiklikler açıkça ve cesurca yapıldı.

Dimitrov ünlü raporunda “bizimkisi Komünist Enternasyonal'in yeni bir taktiki yönlendirme Kongresidir” diye ilan ederek değişikliklerin altını çizdi.

Komintern'in bu yeni taktiki yönlendirilişinin ikili bir esası vardır : (a) faşizme karşı, savaşa karşı bir program ve kapitalist kriz ve faşist savaş tehdidi tarafından siyasi olarak hareketlendirilen muazzam demokratik kitleleri kapsayacak genişlikte örgütsel yapı sunmak; ve (b) Komünistler için, belirli şartlar altında, anti faşist, savaş karşıtı mücadeleden gelişebilecek olan halk cephe hükümetlerinde yeralmayı sağlamak. Bu yeni taktiki fikirler, tekrarlamak gereksiz, Marksist-Leninist prensiplerin bütün ruhuyla tam uyum içindeydiler.

Marx, Lenin ve Stalin'in bize öğrettiği gibi, siyasi strateji ve taktikler, mutlak değildir, tümü bakidir, fakat değişen şartlara uymak için geliştirilmelidir. Bundan dolayı Yedinci Kongrede belirlenen taktiklerin, esas olarak doğru olmaya devam ederken, elli fırtınalı yıldan sonra, dünya durumundaki temel değişikliklerle birlikte büyüme ve gelişme gibi belli değişikliğe gitmesi sürpriz değildir. Başka türlü olabileceği olasılığını düşünmek saçma olacaktı. Daha sonraki gelişmeler arasında sayılabilen: savaş döneminde takip edilen ulusal ve uluslararası çizgi birliği Doğu Avrupa'nın savaş sonrası Halk Demokrasilerinin kuruluşunda, Fransa, İtalya koalisyon hükümetlerinde ve büyük Çin Devriminin başarılı gelişmesinde Komünist yerılması, Stalin'in ana hattını 24 sene gibi uzunca bir süre önce belirttiği yeni politikaları kullanıldı. Ve şüphesiz diğer önemli taktiki gelişmeler, sosyalizm için dünya mücadelesi devam ettiği sürece, komünist politikada yer alacaktır. Buraya not düşmek önemlidir; son 15 sene zarfında olmuş tüm taktiki, ve bazan stratejik değişiklikler Komintern'in ünlü Yedinci Kongresinin sağlam Marksist-Leninist çizgisiyle uyumludur.

Bu beni doğu Avrupa'da savaş sonrası Halk Demokrasilerinin yükselmesinden beri hakkında çok fazla konuşulan “Sosyalizme (giden) yeni yol” denen soruna getirir. Bu can alıcı durumların teorik analizinin geliştirilmesinde bir zaman için Halk Demokrasilerinin Komünist liderleri tarafından paylaşılan bir dizi karışıklıklar vardı. Bu tür analiz yetersizlikleri, benim kendi yazılarım da dahil, Partimizde ifadelendirildi.

Şimdiki “Sosyalizme yeni yol” deyimini o zaman kullandığımda, Halk Demokrasilerindeki partiler tarafından reddedildiğinden beri, ben “Komünist Parti ve Suçlanan Liderlerin Savunması” broşüründe taktiki manada konuşuyordum.

Şüphesiz, taktiki konuşursak, Doğu Avrupa Halk Demokrasileri ve Çin Halk Cumhuriyeti işçilerinin Sosyalizmi elde etmek için Rusya işçi sınıfının kullandığı aynı taktiklerle ilerlemeyişleri basit, anlaşılabilir bir gerçektir.

Başka türlü olamazdı zaten. Tüm yaygın değişik durumlara katı, değişmeyen taktikleri uygulamaya çalışanlar Marksist-Leninist değil siyasi aptallar olurlardı. Bu taktiki değişiklikler son derece önemlidirler. İyi veya kötü taktikler, verili durumda zafer veya yenilgi arasındaki farkı belirlerler. Fakat taktiki çeşitliliği bir yana, sınıf mücadelesi ilerlediğinde bu gerekli olabilir. Sosyalizme giden yol aynı kalır -kapitalist sınıfın yenilgisi ve proletarya diktatörlüğünün kurulması yoluyla.

Birleşik Devletlerde Halk Cephesi hükümeti sorunu

Başlangıçta, bu ülkedeki halk cephesi hükümeti konusunu tartışırken, burda, Amerikan işçilerinin Sosyalizme gidiş yolu olarak, ille de kurmaları gereken devlet şekli ile ilgilenmediğimiz farkında olmalıyız. Bunun yerine, biz genel bir siyasi taktik ile ilgileniyoruz.

Halihazırda, Yedinci Kongrede, Dimitrov bu sorunu ele aldı. O, bizleri “Birleşik Cephe hükümetinin proletarya diktatörlüğünü kurma yolunda zorunlu bir aşama olduğunu sanmak yanlış olur” diye uyardı. Bu düşüncenin doğruluğu, şüphesiz Rusya'da işçiler yönetimi almadan önce halk cephesi hükümetinin olmadığı gerçeğiyle açık ve canlı bir şekilde görülmüştür. Ve, Amerikan işçi sınıfının da bu yolu tutmayacağını kesin olarak kim söyleyebilir ki? Üstelik, bu ülkede işçiler ve onların dostları halk cephesi hükümetini kurmayı başarmadan önce faşizmin gelişme ihtimali de vardır.

Ancak, ve net olarak belirtilmelidir ki, bizim, halk cephesi hükümeti için yön belirleyişimiz Amerikan koşullarına uyarlanmış terimlerle ifade edilir. Bir “ya öyle, veya böyle” politikamız yoktur, ne de bu meselede hayali politik spekülasyon içinde mutlu oluruz. Dimitrov aynı zamanda Yedinci Kongrede halk cephesinin zorunlu bir aşama olmadığını koyarken, O aynı zamanda, halk cephesi için kapsamlı bir mücadele için yakıcı gerekliliğin üstüne mümkün olan vurguyu yaparak buna açıklık getirdi. Bu net siyaset, temel esası açısından, şimdi bizim için geçerlidir.

Halk cephesini savunmada aklımızda tutmamız gereken ikinci önemli şey, böyle bir hükümetin ancak demokratik halk kitleleri tarafından seçileceğini varsayabileceğimizdir. Yani, bu ülkede işçiler böyle bir seçimi yapabilecekleri gerekli demokrasiyi sağarlarsa ancak, Birleşik Devletler’de halk cephesi hükümetini seçmek mümkün olacaktır. Fakat Amerikan emperyalizminin faşizme ve savaşa doğru yönelişinden dolayı, bunu yapabileceklerinden katiyen emin olunmaz. Eğer gericiler demokratik sistemi yıkmayı ve bu arada faşizmi kurmayı başarırlarsa, o zaman, şüphesiz, halk cephesi hükümetini seçmenin imkanı ortadan kalkacak ve tüm sınıf mücadelesi, en basit talepler için olanlar bile, açık, şiddete dayalı bir mücadele olacaktır.

Bu genel konuda, “Komünist Parti ve Suçlanan Liderlerin Savunması” broşürümdeki kısa açıklamalarımda “böylesi (halk cephesi) bir hükümetin seçimi ancak örgütlü gericiliğin şiddetli muhalefeti karşısında getirilebilir” diye dikkat çektim. Ben “grevlerde ve halkın diğer mücadelelerinde işveren şiddetinin tümüyle dolu Amerikan sınıf mücadelesinin tüm tarihi tartışmasız açıklıkta bu dersi öğretir” dedim. Bundan dolayı, belli ki, halk cephesi hareketinin bu kapitalist şiddeti yıkararak, ki dikkat çektiğim gibi kaçınılmazdır, onun yerine bir seçimi zorlamalıdır.

Şimdi gelin kısaca, Birleşik Devletlerde bir halk cephesi hükümetinin hangi şartlar altında yaratılabileceğini inceleyelim. Çok kritik bir siyasal durum şartlarında ortaya çıkabileceği şüphe götürmez. Halk cephesi hükümetine doğru giden uyanmış demokratik kitleler savaşa karar kılmış ve halehazırda şiddet ve faşist yönetme metodları uygulayan dünyanın en güçlü burjuvazisiyle yüzleşmek zorunda kalacaktır. Bundandolayı, kapitalistlerin savaş ve faşizm ana politikalarıyla tam bir zıtlık içinde olan halk cephesi hareketi onların son derece güçlü karşı duruşlarıyla, kesinlikle yüzleşmek zorunda kalacaktır. Böylesi keskin politik mücadele şartlarında, barışçıl seçimden bahsetmek için saf olmak lazımdır.

Aynı şekilde, büyük kapitalistlerin örgütlü şiddeti karşısında sıradan bir parlamento seçimi olacağını düşünmek aynı oranda saçma olacaktır. Açıktır ki, Fransa, İspanya ve diğer yerlerde halk cephesi hareketi tarafından öğretilen, sendikalar ve bütün diğer işçi ve mütefiklerinin örgütlerinin halk cephesi için mücadeleye tüm güçlerini vermelerinin gerekliliği önemli bir tecrübedir.

Birleşik Devletler’de bir halk cephesi hükümeti kurmak için başarılı mücadele, aynı zamanda kaşarlaşmış işçi liderlerini yenmeyi ve işçi sınıfının sağlam bir birleşik cephesinin kurulmasını

kapsayacaktır. Ve, herşeyden önce, Komünist Partinin halk cephesi birleşimine sağlam liderlik edebilmesi için şimdi olduğundan çok daha fazla güçlü olmasını gerektirecektir. Bunlar, Birleşik Devletler’de işçilerin şimdi hüküm sürdüğü zor şartlar düşünüldüğünde zor talepler gibi görülebilir. Ama, pek tabii ki, bu ülkede halk cephesi hareketi çok çabuk bir hızla gelişebilir. Bu hız, Wall Street’in tehlikeli savaş hareketleri, faşizm tehlikesinin keskinliği, derin ekonomik krizin gelişmesi yüzünden, veya en büyük ihtimalle tüm bu faktörlerin birleşik etkinliğinin sonuçları yüzünden kitleler arasında barış duyarlılığının süratle yayılmasıyla ortaya çıkabilir.

Broşürümde, halk cephesi hükümeti seçimi sorununda partimizin şartlı yerini aşağıdaki gibi belirttim:

“Partimizin siyasi çizgisi, kritik ekonomik ve siyasi şartlar altındaki Birleşik Devletler’de, sendikalar ve bir güçlü politik kitle partisi tarafından militanca yönetilen halkın geniş kitlelerinin bir koalisyon, anti-faşist, anti-emperyalist bir hükümet seçmelerinin mümkün olduğu varsayımı üzerine tesis edilir. Ama bu olasılığın, ülkedeki tehlikeli faşist eğilimler karşısında devam edip edemeyeceği şüphelidir.”

Bu Parti'mizin onaylanmış çizgisidir ve doğrudur. Birleşik Devletler’de (kendine özgü Amerikan biçimleri altında) halk cephesi hükümetini seçmenin imkansız olduğu pozisyonu takınmak, faşizmin bu ülkede kaçınılmaz olduğunu savunmak anlamına gelecektir ve gerçekten de nerdeyse üstümüzdedir.

Bunu bizim Partimiz söyleyemez, ve duruşmada söylemedi. Faşizmin kaçınılmazlığını, bir üçüncü dünya savaşının kaçınılmazlığını kabul etmediğimiz gibi ve aynı temel gerekçelerle, kabul etmiyoruz.

Halk Cephesi hükümetine karşı Parti Siyaseti

En karışık teorik sorunlardan birisine geldik – Birleşik Devletler’de halk cephesi hükümeti kurulacak olursa Komünist Parti'nin bu konudaki tutumu ne olacaktır.

Birleşik Devletler’de bir halk cephesi hükümeti hakkında anlamamız gereken ilk şey –ittifak halindeki demokratik güçlerin faşizmin güçlerini yenecekleri ve neticede böyle bir hükümet kuracaklarını varsayıyoruz- bu hükümet en başından kendisini gericilerin olabilecek en ağır ateşi altında bulacaktır. Bu durum böyle bir hükümet için, eğer halk cephesinin nitelikleriyle uyumluysa, kendisini doğrudan savaş programı ve Wall Street Büyük Şirketinin dünya hakimiyeti planlarının karşısına yerleştirmesi kaçınılmaz olacaktır. Wall Street büyük sermayesi son çare olarak dünya egemenliği programını mücadele etmeden hiç bir zaman bırakmayacağından, kaçınılmaz olarak, bu hükümetin gericilerin birleşik güçlerinin şiddetli saldırısının nesnesi olmasından başka birşey beklemek ahmaklık olacaktır.

Broşürümde çok kısaca hepsine işaret ettiğim gibi, burjuvazinin şiddetli saldırılarıyla karşı karşıya kalan böyle bir halk cephesi hükümeti sola yönelmek zorunda kalacak, ya da yok olacaktır. Yani, halk cephesi savunma pozisyonundan bir çeşit karşı saldırı pozisyonuna geçmek zorunda kalacaktır. Faşizme ve savaşa karşı sadece barikat gibi durmayacak; fakat bu neticeleri elde etmek ve genel olarak kendi programını uygulamak için, tekellere ekonomik, askeri ve siyasi alanlarında saldırıya geçmek zorunda olacaktır. Bunu yapmayı başaramazsa ölümle yüzleşecektir.

Halk cephesi hükümeti için Kongre’de çoğunluğu elde etmek bu çoğunluğa kapitalist devletin kontrolünü vermeyecektir -Marxist-Leninistler bu temel gerçek üzerine talimata ihtiyaç duymazlar. Böyle bir durumda, devletin esas temelleri -ordu, polis, mahkemeler, hükümet bürokrasisi, okullar vb.- hala büyük burjuvazinin kontrolündedir, ki Sosyal-Demokratik liderlerin yardımıyla tüm bu kurumları halk cephesi hükümetine karşı kullanacaktır. Bunu pratik kesinlik olarak kabul edebiliriz, bundan dolayı bu ülkede herhangi bir demokratik koalisyon hükümeti Wall Street’in faşizm ve savaş programına karşı savaştığı taktirde, üstte belirtildiği gibi, yaşam ve ölüm gerekliliği gibi,

tekellere saldırmaya mecbur kalacaktır. Savunma programından, sadece savaş yapıcılarını durdurmak isteyen bir programdan, bankaları ve endüstriyi millileştirmeye, büyük toprak sahipliğini parçalamaya, tüm devlet kurumlarından gericiyi temizlemeye, vb doğru yönelmeye başlayan programa geçmelidir, ya da tarihten silinecektir.

Şüphesiz, sola uyumlu bir halk cephesi hükümeti ancak halk cephesi hükümetinin içindeki Sağ-Sosyal Demokrat ajanlar da dahil, kapitalist sınıfın en katı direnişine karşı mücadeleyle başarılabilir. Aynı zamanda, güçlü bir Komünist Parti'nin net liderliği ve işçi sendikalarının ve tüm halk örgütlerinin de faal desteği gerekecektir.

Komünistler böyle bir hükümeti faşizm ve savaşa karşı engel olmaya devam ettiği müddetçe, onu gerici çökertme çabalarına karşı savunacaklardır. Komünistler, böyle bir hükümetin tekelci gücün köklerine saldıran yeni tedbirler alınmadığı takdirde, savaş ve faşizmi engellemeye uzun zaman devam edemeyeceğine dikkat çekeceklerdir. Ya gericilerin silahlı bir ayaklanmasına karşı bu hükümeti savunma durumunda bu devrimci değişiklikler yer alacak, ya da böyle bir hükümet böyle tedbirler almayı reddedecek ve büyük kitle mücadelesi neticesinde işçi sınıfının yeni bir hükümeti yerini alacaktır, şüphesiz simdiden tahmin edilemez.

Her halükarda, böyle bir halk cephesi hükümeti nihayi zaferi getiremez ve faşist karşı devrim tehlikesini tamamen ortadan kaldıramaz. Bu sadece Sosyalist devrim tarafından yapılabilir. Aklımızda tutmamız gereken, broşürümde vurguladığım, yani bir halk cephesi hükümeti olumlu bir mücadele politikasına doğru yönelmek zorunda kalacak ya da ölecektir. Kapitalistler ya içerden bir Blum ihaneti yoluyla, ya da dışardan karşı-devrimci bir Franco şiddetiyle, veya her ikisinin kombinasyonu yoluyla onu yıkacaklardır. Bu Fransa, İspanya ve diğer ülkelerde halk cephesi deneyimleri tarafından öğretilen temel bir derstir.

Komünistlerin Birleşik Devletler'de bir halk cephesi hükümetinin yenilgisine veya devrilmesine kayıtsız kalmaları mümkün değildir. Biz işçilerin olumlu bir mücadele aracı olarak böyle bir hükümeti kullanması için elimizden gelen her türlü vasıta ile denemek zorunda kalacağız. Başka bir şey yapmak halk cephesini sağ Sosyal-Demokratlara ve nihai yenilgiye teslim etmek demek olacaktır. Böyle bir yenilginin neye yol açacağını, bir halk cephesi hükümetini kurmanın ancak mümkün olacağı keskin siyasi duruma bakarak tahmin edebiliriz.

Politik kriz şartında kapitalistlerin ve onların Sosyal-Demokrat uşaklarının birleşik saldırıları tarafından böyle bir hükümetin ezilmesi proletaryanın savaşan güçleri üzerinde, büyük sermayenin tasarladığı üçüncü dünya savaşı ve/veya Birleşik Devletler'de faşizmi oluşturmaya imkan verecek örgütsüzlük sonuçları yaratabilir. Bu nedenle, halk cephesi hükümetinin kaderinin derin siyasi önemi olacağından emin olabiliriz.

Komünistler, halk cephesi hükümetinde sonunda feci bir yenilgiyle sonuçlansın diye yer almazlar. Bizim başından sonuna kadar bir zafer perspektifimiz olmalıdır.

Komünistler, koalisyonda veya halk cephesi hükümetinde yer aldıklarında Sol yönelim için güçlü bir mücadelenin gerekliliğini her zaman açıkça anlamış değillerdir. Bu zayıflık Avrupa Komünist Partilerinin bazıları tarafından savaş sonrası koalisyon hükümetlerinde sergilenmiştir. Ve hatta, Dimitrov 1923'de, Yedinci Kongre kadar erkenden, Saksonya, Almanya işçi hükümetlerinin komünist üyelerinin faaliyetlerini eleştirerek bu tarz sağ hatalara karşı keskince uyarmıştır. O, sürecin dayattığı devrimci tedbirler için savaşmak yerine, genellikle, "burjuva demokrasisi çerçevesindeki sıradan parlamento vekilleri gibi davrandıklarına" dikkat çekti. Her ne kadar da, Birleşik Devletler'de halk cephesi veya demokratik koalisyon hükümeti oluşturmak henüz acil siyasi gündemde değilse de, yine de, Marksist-Leninistler olarak, böyle bir kaçınılmazlıkta bizim genel görevlerimizi hale hazırda faydalı bir şekilde kavrayabiliriz.

Halk Demokrasisi Sorunu

Kompleks karakteri kesin olduğu halde Halk Demokrasisi'nin doğası ve rolü, tarafımızdan etraflı bir muameleye tabi tutulmayan diğer bir sorundur. Bundan dolayı, Partimizin bu sorun üzerinde tam olarak netleşmesi için daha çok detaylandırılması gerekmektedir.

Halk Demokrasisi'nin, özellikle açık olmamız gereken dört genel yönü vardır. Bunlardan ilki sloganın kendisinin, "Halk Demokrasisi İçin" sloganının bu ülkede kullanılması sorunu üzerinedir: Amerika'nın şimdiki şartları altında, "Halk Demokrasisi İçin" sloganın eylem veya etkin ajitasyon sloganı olmadığı kabul edilebilir. Buna rağmen, kaçınılmaz olmasa da, olası bir gelişmeyi temsil eder ve bu bakımdan kullanmamız gerekir.

Halk demokrasisi hakkında özenle aklımızda tutmamız gereken ikinci önemli şey, Halk Demokrasisi ve halk cephesi arasında nitel bir farklılık olduğudur. Bu temel fark, halk cephesi hükümeti burjuva devlet çerçevesi içinde çalışırken, halbuki Halk Demokrasisi'nin proletarya diktatörlüğünün bir biçimi olduğudur. Halk cephesi tekellerin ve savaş yapımcıların gücünü engeller; Halk Demokrasisi onların güçlerini tamamiyle ezer ve sosyalizme doğru yöneltir. "Komünist Partinin ve Suçlanan Liderlerin Savunulması" broşürümde halk demokrasilerinin proletarya diktatörlüğünün biçimleri olduğuna işaret etmiştim. Fakat genelde bu iki biçim arasındaki temel fark olası tüm yanlış yorumları önleyecek kadar kesin ve açıkça belirtilmemiştir. Son Ulusal Komite toplantımızda yoldaş Dennis'in belirttiği gibi, Parti çizgimizin Halk dDemokrasisi ile halk cephesinin sözde eşitliğine veya birinin basit bir evrimle diğeri içine çekilerek saptırılmasına izin vermemek için dikkatli olmalıyız.

Halk demokrasisi sorununun, açıkça anlamamız gereken üçüncü aşaması da verili bir ülkede Halk Demokrasisi kurulabilmesi için burjuvazi tamamen ve kesin olarak yenilmelidir. Bu, Komünist Partinin işçi sınıfı içinde öncü durumda olmasını gerektirir. Broşürümde, Doğu Avrupa'da halk demokrasilerini var eden genel politik durumu tarif ederken, dedim ki: Nitekim, Marx, Lenin ve Stalin'in başarılı devrimin şartı olarak ortaya koydukları kapitalist devlet makinesinin kırılması, anti-faşist savaşın seyri sırasında halk tarafından Hitler makinesinin kırılması ve aynı zamanda, Sovyet Ordusunun belirleyici rol oynadığı,

Avrupa devrim karşıtlarının yeni halk demokrasisine saldırmasının önlenmesi sırasında fazlasıyla başarılı.

Halk Demokrasisi ile ilgili aklımızda tutmamız gereken dördüncü önemli değerlendirme, onun proletarya diktatörlüğünün gelişmiş bir biçimi olduğudur. Batı Avrupa'nın Halk Demokrasileri Minerva'nın tanrı kaşından oluştuğu gibi tam teşekküllü olarak varolmadı. Başta proletarya diktatörlüğünün biçimleri iken kapitalist gericiliğe karşı devrimci mücadelede büyüdüler ve sağlamlaştılar. İlk başlarda, Halk Demokrasisi hükümetleri, genel olarak savaş sırasında faşizmle çarpışan bütün partilerin geniş bir koalisyonundan oluşuyordu. Bu koalisyonlara Sosyalist Partiler, Sosyal-Demokrat Partiler, köylü partileri, Katolik Partiler ve hatta küçük kapitalistlerin partileri bile dahildi. Koalisyon hükümetlerinin güçlü liderleri güçlü Komünist Partilerdi. Bir tarafta ileri Sosyalist bilinçli işçiler ve köylülük, diğer tarafta karşı-devrimci Amerikan ve yerli gericilerin çift yönlü baskısı altında Doğu Avrupa'nın halk demokrasileri, S.S.C.B'nin yardımıyla, kendilerini güçlendiren ve sağlamlaştıran hızlı bir süreçten geçtiler. Komünist Partiler müthiş büyüdüler ve neticede Sosyal-Demokrat partilerle bir kaynaşmaya neden oldular. İşçi sendikaları hızla genişledi ve güçlerini müthiş artırdılar. Bazı koalisyon hükümetleri sistemli olarak orduları, polis gücünü, devlet büroalarını, okulları, endüstriyi vs. gericilerden temizlediler. Burjuva unsurlar hükümetlerden kovuldular ve partileri büyük ölçüde tasfiye edildiler. Endüstrinin ulusallaştırılması programı, büyük malikanelerin parçalanması vb, büyük gayretle ileri götürüldü. Bu, Halk Demokrasilerinin basitce otomatik değildi sadece. Mesela Polonya gibi bazı ülkelerde, iç savaş

noktasına erişen sınıf mücadelesinin en keskin biçimiydi. Amerikan emperyalizmi tarafından kışkırtılan yerli gericilere karşı savaş, zaman zaman, genç devrimci hükümetlerin varlığını tehdit edecek derecede şiddetleniyordu.

Sosyalist "kuşatma" sorunu üzerine

Bu sözde kuşatma önermesinin esası iki yönlüdür: (a) dünyada, kapitalizm daha derin olarak genel krize gömülürken Sosyalizm hızla genişliyor, ve (b) dünyada sosyalizm ne kadar çok genişlerse, Amerikan emperyalizminin konumunu o kadar çok zayıflatır. Ve Amerikan emperyalizmi bunu değiştirmek gayretiyle savaşa başvuracak olursa, silahlı çaba sadece kapitalizmin yıkılmasının ve sosyalizmin büyümesinin hızlanmasına hizmet edecektir.

Bu, tabii ki, dünya sosyalizmin ilerlemesi Amerikan emperyalizminin konumunu zayıflattığı için, bu nedenle Amerikan kapitalistleri kendilerini mücadele edemeyecek konumda hissedebilecekleri sonucunu çıkarmak büyük bir yanılğı olacaktır. Aksine, halehazırdaki tehlikeli savaş kampanyasının açıkça gösterdiği gibi, onların artan çaresizliği, kapitalizmin dünya konumunun zayıflığı ve Amerikan dış politikalarının yenilgisi beslediği bu kapitalistleri tehlikeli savaş maceracılığına daha çok yönlendirir. Bu ilke, Partimize çoktan beri anlaşılmıştır, ve biz bunu savaş tehlikesi analizlerimizde birçok kez belirttik. Ve, Lenin'in sözleriyle,yoldaş Suslov'un geçenlerde dediği gibi: Tarihsel tecrübeler göstermektedir ki emperyalist gericiliğin umutsuz konumu arttıkça, daha da kudurur; onun tehlikeli askeri maceraları daha da çoğalır.". (Kalıcı Bir Barış İçin, Halk Demokrasisi İçin, 2 Aralık 1949.)

Bütün bu kavrayış Browder'in bir zamanlar Partimize maletmeye çalıştığıyla taban tabana zıttır. Amerikan ayrıcalığı ve Amerikan emperyalizminin yüceltilmesi teorisiyle o, Amerikan kapitalizminin dünyanın diğer -Avrupa, Latin Amerika, Kanada vb- önemli bölümlerinin sosyalist olmalarını imkansız kılacak kadar güçlendiğini düşünüyordu. Bu bağlamda, Avustralya Komünist Partisine yolladığı rezil mektubu hatırlamamız yeter, bu yoldaşları kendi ülkeleri için sosyalist perspektif ileri sürdükleri için 'Solcu' olmakla eleştiriyor. Browder onlara, Avustralya'nın Birleşik Devletlere ekonomik olarak büyük oranda bağımlılığundan, Wall Street'in izni olmadan sosyalizmi uygulayamayacağını ileri sürdü. Browder'in politikası dünya sosyalizminin yenilgisi ve Amerikan emperyalizmi güdümü altındaki dünya kapitalizminin kalıcılığının politikasıydı. Birleşik Devletler'de sosyalizmi kurma sorumluluğu, şüphesiz, tamamıyla Amerikan işçi sınıfının ve siyasi müttefiklerinin omuzlarındadır. Onlar da güçleneceklerdir ve ilerleyen dünya sosyalizminden artan destek alacaklardır. Şüphesiz bunu herkesin, tüm Amerikan işçilerinin yapmaları gereken oturup diğer ülke sosyalist işçilerinin, onların problemlerini onlar için çözmesini beklemektir olarak anlaması aptalca olurdu. Böyle bir ahmak karardan hiç bir işçi sınıfı yükselmez. Tersine, Amerikan işçi sınıfı günlük mücadele ve sosyalizm için nihai savaşım içinde zayıflamaz, ileri dünya sosyalizminin Amerikan halkı ve dünyayı güçlü ve yenilmezliğine inandırmaya çalışan Amerikan emperyalizminin durumununun zayıflayacağı kavrayışıyla hem kavrayış ve hem de eylem olarak, her ikisinde de adamakıllı güçlenir.

Güç ve Şiddet Üzerine

Duruşma genelinde, biz sınıf mücadelesinde güç ve şiddet karmaşık sorununu doğru bir şekilde ortaya koyduk. Bu konuda özellikle bize karşı doğrudan iddianame ile karşı karşıya kaldık. Marx'ın çok önceden ortaya koyduğu gibi, bizim tavrımızın esası tarihte hiç bir egemen sınıfın, yükselen devrimci sınıfa karşı kendi pozisyonunu korumak için elinde olan tüm silahlarını kullanmadan pozisyonundan vazgeçmediği; ve ikinci olarak işçi sınıfı ve müttefiklerinin başlarında Komünist Parti ile sosyalizm yolunda karşılaşacağı bu türden tüm egemen sınıf şiddetini yenecek güçte olacağı şeklindeydi.

Ancak, işçilerin, kendi üstün güçleriyle, işverenlerin şiddetini yenmek gerekliliğini ve kesinliğini basitçe tekrar etmeleri yeterli değildi. Sınıf mücadelesinde güç kullanımının bütün meselesi, bugünün ışığında taktiksel bir tavır perspektifiyle, son zamanlarda büyük ölçüde değişmiş sınıf güçlerinin ilişkileri, kapitalizmin, hem içte hem de dünya ölçeğindeki genel krizinin durumu açısından incelenmelidir.

Demokrasi ve sosyalizmin dünya güçleri savaş yapıcı gerici kapitalistlerden daha güçlüdür dediğimizde, bu formülasyon, özellikle kapitalistlerin şiddet kullanma gücünü ve bu şiddete karşı işçilerin karşı tavrının hem ulusal ve hem de uluslararası hayati önemde etkilerini içinde taşır. Yani, demokrasi güçleri, kendi potansiyel üstün güçlerini harekete geçirmekle, şimdi insanlara karşı şiddet kullanan burjuvazinin yeteneğinin kökünü kazma potansiyel ve imkanını elde eder.

Broşürümde savaşın hemen sonrasında, Halk Demokrasilerinde Sosyalizme doğru, nispeten barışçıl ve düzenli ilerlemenin yaygın olduğunu belirttim. Bu gerçektir, ve böyle bir durumun, geçici de olsa, olabilmemesinin tek nedeni, bir tarafta savaş ve Sovyet ordusunun tarihi, özgürleştirici rolü tarafından ezilen burjuva devlet makinesi, halbuki diğer tarfta, bu tarihi anti-Hitler zaferi ile çok fazla güçlenen demokrasi ve sosyalizm. Gericilik, Yunanistan'da sivil savaş, Polonya'da ayaklanmalar, Romanya'da darbeler vb. şekilde yapabileceğinin azamizisini yapmaya uğraşsa da, savaş sonrası ilk dönemde, genel ölçekte Avrupa işçilerine karşı etkili bir mücadele verecek durumda kesinlikle değildi.

Ancak şimdi durum büyük ölçüde değişti. Amerikan emperyalizminin saldırgan liderliği altında, Fransa, İtalya, Almanya ve Orta ve Batı Avrupa'nın diğer ülkelerinde oluşturulmuş görünür yapıy iç-savaş koşulları nedeni ile Avrupa gericileri zayıflamış güçlerini tekrardan az çok toparlayabildiler.

Güçlü Komünist Partisi önderliğinde, sınıf güçlerinin yeni ilişkilerinin işleyişine klasik bir örnek, Çekoslovakya tarafından verilir. Orada, tabii ki, koşullar son derece işçilerden yanaydı. Kapitalizm savaş yüzünden oldukça zayıflatılmış ve devrilmişti, Komünist Parti güçlüydü, işçiler devrimci ruh halinde ve iktidardaydı, ve en önemlisi, Sovyetler Birliğinin yakın varlığı mevcuttu. İşçiler ve onların müttefik güçleri, buna bağlı olarak çok güçlüydüler ve iyi örgütlüydüler, öyle ki Amerikan emperyalizmi tarafından teşvik edilmiş, gerici güçlerin 1948 Şubat'ında, Çekoslovakya'yı diğer bir Yunanistan'a döndürme isteğiyle, iyi hazırlanmış karşı devrim saldırısını Komünist Parti liderliğinde güçlü demokratik Sosyalist güçler hareketi başlangıcında boğarak tasarlanmış iç savaşı önlediler ve hızla Halk Demokrasisi ve Sosyalist programının kesin bir takviyesine geçtiler. Diğer ülkeler, şüphesiz, Çekoslovakya kadar elverişli durumda değillerdi, ve karşı devrimci burjuvazi ile çok daha ağır çarpışmak zorundaydılar. Fakat, gene de genel prensip geçerlidir, burjuvazinin savaş kapasitesi önceden zayıflatılmalıdır ki, insanlara karşı şiddet kullandığında daha kolay yenilebilinsin.

Kapitalist şiddete üstün bir örnek tabii ki emperyalist savaşta, karşı devrimci dünya savaşında görüldü. Burda çaba, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin büyük potansiyel gücünün üstünlüğü sayesinde, savaşsever burjuvazinin dünyayı yeni bir savaşa sokmasını engelleme, veya sokarlarsa onları alaşağı etmektir. Büyük kapitalistlerin, ellerinden gelse, üçüncü dünya savaşı başlatacaklarından hiçbir Marxist-Leninist'in şüphesi yoktur. Demokratik- sosyalist güçlerin tarihi görevi, onların bu felaketi başlatmalarını imkansız kılmaktır. Dünya savaşı kaçınılmaz değildir diyorsak, halkların barış güçlerinin, az biraz zinde olur ve birlik halinde hareket ederlerse, potansiyel olarak ancak o zaman böyle bir savaşı engellemek için yeterince güçlü olduklarından. Uluslararası barış çürüten kapitalist sistemi ve yaygın emperyalist gericilerinden ibaret bu dünyada, sadece ulusal ve uluslararası demokratik- sosyalist güçler barışı kararlı olarak tahahüt ettikleri zaman garanti edilecektir.

Sonuç olarak: partimizin büyük duruşmada takip ettiği ana çizgisine gelince, politik olarak mantıklı ve doğru idi. Şimdi yapmamız gereken bu çizgiyi, bütün teorik formülasyonlarını ve etkilerini tamamen geliştirirken, militanca savunmaktır. Bugün halkımız ve dünyanın yüzleştiği büyük tehdit savaş tehlikesidir. Kapitalist toplumda bütün diğer gerici politik akımlar -bir sürü faşist eğilimler, zencilere saldırılar, işçi sendikalarına saldırı, liderliğimizi hapse atma çabaları ve Komünist Partiyi yasadışı yapma- hepsi birleşir ve bu zamanın daha büyük tehdidini daha çok korkunç ve keskin

yapmakla sonuçlanır: Bu tehlike, Amerikan emperyalizminin Uluslararası sosyalizmi yıkmak ve dünyayı yönetmek çılğınca girişimini gerçekleştirmesidir. Bu insanlığa ve ilerlemeye karşı öldürücü tehdidin üstesinden gelmede üstümüze düşenin tamamını yapmada, unutmayalım kiişçi sınıfının ve halkın en büyük ihtiyacı güçlü, kitlesel, sıkıca kenetlenmiş ve Marxist-Leninist teori ve pratiktirge sağlam bir şekilde dayanan bir Komünist Partidir. Güçlü bir Komünist Parti her başarı için anahtardır.